

La începutul acestei săptămâni punem la inima viața Sfântului Iosif cel Milostiv care este prăznuit pe 26 ianuarie.

Rămânând de mic orfan de tată, iar mama sa făcându-se monahie, la vârsta de 10 ani a fost luat de un unchi al său, ierodiaconul Teofilact, care l-a adus în obștea Mănăstirii Frumoasa, din Basarabia, apoi la Mănăstirea Sfântul Spiridon din Iași, unde se afla și un vestit spital. Acolo tânărul Ioan a învățat ascultarea, smerenia, precum și slujirea lui Dumnezeu și a semenilor aflați în suferință. După o vreme, cei doi au mers la Mănăstirea Sfântul Samuil din Focșani, unde de asemenea funcționa un spital. Plecând apoi la Buzău, a îmbrăcat sfântul și îngerescul chip, primind, de la marele episcop Chesarie al Buzăului, numele de Iosif, după numele întâiului episcop al Argeșului.

Același Chesarie l-a hirotonit diacon și l-a îndrumat la învățătura de carte, pe care a deprins-o la Seminarul de la Buzău, apoi la Academia Sfântul Sava din București, având dascăli vestiți, precum profesorul Ioanid, de la care a învățat limba greacă, și părintele Macarie ieromonahul, cunoscutul dascăl de psaltichie românească. De la Macarie, Iosif a deprins meșteșugul cântării bisericești curate, întrucât avea un glas foarte plăcut și el însuși a alcătuit cântări psaltice. Fiind hirotonit episcop vicar al Mitropoliei Țării Românești, cu titulatura Iosif al Mirelor, urma cu vrednicie faptelor Sfântului Ierarh Nicolae. În anul 1873 fost ales episcop al Argeșului, iar peste doi ani, mitropolit al Moldovei, împlinindu-și cu multă osârdie chemarea și slujirea arhierească. Împlinindu-și făgăduința către fostul mitropolit Veniamin Costachi, făcută în vedenie pe când mergea către Iași ca nou ales mitropolit, Iosif a încheiat zidirea Catedralei mitropolitane în anul 1886, începută de marele Veniamin; la începerea căreia, în anul 1826, prin pronie dumnezeiască, a și fost de față pe când era copil la Iași.

Asemeni și Seminarul lui Veniamin de la Socola l-a mutat chiar în palatul domnitorului care îl surghiunise pe ierarhul Veniamin, iar bisericile Sfântul Nicolae Domnesc și Sfinții Trei Ierarhi le-a înnoit, căutând să urmeze întru toate marelui său înaintaș. Moaștele Cuvioasei Parascheva le-a mutat de la Mănăstirea Trei Ierarhi la Catedrala nouă a Mitropoliei, în anul 1889, punându-le în raclă nouă de argint, după ce văzuse racla veche cuprinsă de flăcări și sfintele moaște rămânând nearse, prin dumnezeiască minune. Cele mai alese fapte bune ale mitropolitului Iosif erau însă acestea două: sfințenia vieții și milostenia. Cu aceste două mari virtuți a întrecut pe toți, a cucerit inimile cele mai împietrite, a câștigat cinstea celor mari, a ridicat de jos pe mulți deznădăjduiți, a adunat în jurul său pe cei săraci și nebăgați în seamă și a adus la Hristos pe mulți, chiar și necreștini, prin pilda vieții sale. Fără a căuta la fața omului, s-a îngrijit cu multă milă de săraci, de orfani, de văduve și de elevi, împărțind totdeauna tot ceea ce avea, dând chiar și rasa de pe el și toate darurile pe care le primea; ba și împrumutându-se de la duhovnicul său ori de la alții pentru a putea face milostenie, la sfârșitul fiecărei luni fiind dator către alții, numai să nu rămână dator el față de săraci. Niciodată nu dădea mai puțin de o pâine, căci gândul lui acesta era: „Bani pentru o pâine!”.

Când era în puteri, se cobora singur din chilie, pe trepte, în mijlocul celor o sută de săraci, îi mângâia cu vorba, îi binecuvânta și le împărțea bani; iar când puterile trupești i-au mai slăbit, nu mai cobora, ci arunca milostenia sa săracilor din balconul casei. Asemenea și turma duhovnicească și-a păzit-o de năvălirile viclene ale necredinței, venite fie de la puterea lumească, dornică să jefuiască averile Bisericii, fie chiar prin preoții învrăjbiți de vrăjmașii credinței, care lepădau duhul ascultării de Evanghelie, de canoane și de ierarh și alegeau duhul împotririi și al tulburării. Cuvântul ierarhului a tunat puternic pretutindeni împotriva propovăduitorilor necredinței și nimeni nu-i putea zice ceva împotriva, pentru

viața sa plăcută lui Dumnezeu. El se ruga și citea mult, mânca puțin și era foarte cumpătat, își drămuia cu mare măsură timpul, având mare osârdie pentru cele sfinte.

Dumnezeiasca Liturghie o săvârșea totdeauna cu bucurie și cu ochii umeziți de lacrimi. Era, de asemenea, un vorbitor priceput și duhovnic înțelept, căutat de multă lume pentru blândețea și cuvintele lui. Cunoștea bine Sfânta Scriptură, din care mărturisea că învață toate, și era desăvârșit părinte duhovnicesc. Pe lângă celelalte daruri, mitropolitul avea și darul smereniei și al ascultării desăvârșite, că toate le primea ca de la Dumnezeu. Păstorind, deci, cu multă vrednicie Mitropolia Moldovei vreme de douăzeci și șapte de ani, s-a mutat la cereștile lăcașuri cu pace în anul 1902, în ziua de 26 ianuarie. Poporul l-a numit Iosif cel Sfânt și Milostiv. De aceea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința sa din 5-6 octombrie 2017, l-a trecut în rândul Sfinților, statornicind ca zi de pomenire a sa 26 ianuarie, când a trecut la cele veșnice.

Pentru ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.